

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. II. Vtrum in Christo fuerit fomes peccati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Sed ad hanc
prebendam
determina-
tur Deus,
supposita
vniione hy-
post.

15.
Quo sensu
humanitas
dici possit
intrinsecè
impeccabi-
lis.

Obiectio
quarta.

Resp.
16.
Qualiter
peccare
posset eo
instanti quo
solueretur
vniio.

17.
Obiectio.

Suar.

Vasq.

Possetne as-
sumi natu-
ra cum ha-
bitibus vi-
tiosis.

18.

Resp. An-
thonis.

& modum prouidentie, qualis requiritur ut seruet legem naturæ & vitet peccata; ad quod dico eum ex sua natura determinari supposita vniione hypostatica, & proinde debere necessarium dare tali naturæ ea auxilia pro loco & tempore cum quibus preuidetur non peccatura, ita ut si prauideretur cum talibus auxilijs peccatura, Deus alia præbere deberet, imò si opus esset, determinare ad certas actiones.

Petitur verò potest num humanitas in Christo posset dici intrinsecè impeccabilis.

Resp. satis constare eam non esse impeccabilem secundum naturæ conditionem, & proinde non posse eo sensu dici impeccabilem, posse tamen dici intrinsecè impeccabilem eo sensu quo corpus vnitum animæ dicitur viuens: quemadmodum enim corpus quod est eiusdem rationis & naturæ siue sit vnitum siue non, dicitur intrinsecè viuum quando animæ informatur, ita humanitas vnita diuinitati, & ratione illius sanctificata potest dici intrinsecè impeccabilis.

Obijciunt 4. natura humana posset in Christo peccare ita ut vniio eodem temporis instanti solueretur; quemadmodum homo in gratia constitutus potest peccare perdendo gratiam illo ipso instanti quo peccat.

Resp. dist. antec. si enim intelligatur ita posse peccare, ut peccatum non censeatur ordine naturæ antecedere dissolutionem vniionis, nec censeatur esse causa illius dissolutionis, concedo: neque id repugnat communi doctrinæ, quia iuxta illum modum natura humana non peccat vnita Verbo, neque Verbum censeatur per naturam sibi vnitam peccare, quemadmodum in exemplo allato gratia quæ eodem instanti deperditur quo committitur peccatum, non censeatur causa peccati, neque homo peccat ut gratus. Si verò intelligatur quod peccatum se habet antecedenter ordine naturæ ad dissolutionem vniionis, nego. propter rationes quibus ostensum est naturam humanam ratione vniionis reddi impeccabilem, ita ut quamdiu illa concipitur vnita Verbo, debeat concipi summè sancta, & dico eo casu repugnare eodem instanti quo committitur peccatum dissolui vniionem: nam iuxta hunc secundum modum peccatum dicitur esse causa dissolutionis vniionis, & proinde natura humana censeatur illud peccatum committere in diuino supposito, & per consequens vnita, atque ita illo instanti quo committitur peccatum debet per se uerare vniio, ergo non potest eodem instanti dissolui.

Obijciunt 5. Deus posset relinquere habitus prauos inuentos in natura præexistente, ergo & peccatum.

Suar. disp. citata in fine sect. 2. negat antec. licet enim tales habitus non sint formaliter mali, sunt tamen mali causaliter, & intrinsecè inclināt ad peccatum. Vasq. verò disp. citata cap. 6. nu. 35. concedit, quia huiusmodi habitus secundum suum materiale relictū non repugnant perfectæ sanctificationi; nec est periculum ne vnquam in Christo erumpant in actum, cum per diuinam assistentiam possint impediri. Nec obstat quod non possint suo modo deificari, quia nō omne quod potest assumi, potest deificari, eo sensu quo propositio illa communiter intelligitur. Certè egrè apparet repugnantia, quidquid tamen sit de antecedente.

Resp. negando conseq. quia tales habitus facile possunt impediri ne exeant in actum; & de cetero perfectissima sanctificatio potest cum illis consistere.

Petitur verò an assumi possit reatus ad poenam, seu verum assumi possit natura, in qua remaneat debitum poenæ persolueda ex priori proprio peccato.

Aliqui affirmant, alij negant; quod videtur probabilius, quia huiusmodi debitum non consistit cum perfectissima sanctitate. cum ergo natura humana Verbo vnita per vniionem perfectissimè sanctificetur, non potest remanere debitrix alicuius poenæ ex priori peccato contractæ, sed tale debitum ipso vniionis instanti debet remitti.

ARTICVLVS II.

Utrum in Christo fuerit fomes peccati?

NOTANDVM fomitem dupliciter sumi posse, scilicet in actu secundo, & in actu primo. Spectatus in actu secundo non est aliud quàm motus appetitus præuenientis & allicientis voluntatem contra rationem: spectatus verò in actu primo non est aliud quàm potentia inordinata & proximè disposita ut possit operari contra rationem; vel est appetitus sensitiuus proximè dispositus ad exeundum in actum contra rectam rationem, in quantum id oritur ex peccato originali; quod addo, quia licet in statu naturæ fuisset concupiscētia quæ etiam potuisset exurgere in motus rationi repugnantes, & voluntatem allicere ad motus consimiles, non tamen habuisset rationem fomitissimam, sed huiusmodi proxima dispositio solum habuisset rationem naturalis cuiusdam conditionis.

Cum enim homo constet duabus portionibus, sensitiuā scilicet & rationalem, & duplicē habeat appetitum sensitiuum & rationalem, & obiectum illius sit bonum sensibile, quod interdum repugnat portioni rationali, homo ex conditione sua natus est pati appetituum discrepantiam, & ut inferior superiorem pelliciat ad id quod est contra rationem, quod tamen in statu innocentia ita impediatur per peccatū arem Dei prouidentiam, ut in illo felicitissimo statu pars inferior nunquam posset insurgere contra superiorem & eam præuenire. quia verò per peccatum primi parentis excidimus ab illo statu & priuati sumus iustitiā originali, in qua conditi fuissēmus, huiusmodi concupiscētie dispositio habet rationem poenæ, & dicitur fomes peccati, quali fomentum per quod voluntas impellitur ad peccandum.

Quod pater: constat in paruulis baptizatis remanere fomitem, ut patet ex Concilio Trid. sess. 5. can. vlt. de peccato originali; in quibus tamen nihil potest habere rationem fomitis præter huiusmodi conditionem, quā appetitus seu concupiscētia est proximè disposita ad motus contra rationem, & ut ad huiusmodi motus voluntatem alliciat.

Quod enim aliqui comminiscuntur morbidam qualitatem, nullo modo est admittendum; cum nulla sit positua qualitas in statu naturæ lapsæ quæ non fuisset in statu innocentia. Conf. huiusmodi qualitas vel est naturalis vel supernaturalis: si naturalis, sequitur corporis constitutionem, vel est naturalis animæ; utrumvis dicatur debuisset inueniri in statu innocentia, si sit supernaturalis, à solo Deo est infundenda; quod in illius iniuriā redundat. his prænotatis.

Conclusio S. Th. est negatiua, quæ est communis scholasticorum & sanctorum Patrum qui eam materiam

19.

Non vide-
tur posse
assumi re-
atus ad po-
enam.

Fomes du-
pliciter su-
mitur. Quid fo-
mes in actu
primo &
secundo.

20.

Concupis-
centia in
statu ante-
naturæ non
habuisset
rationem
fomitissimam.

21.

Fomes pec-
cati est ac-
tus.

22.

Fomes nec
est morbi-
da quali-
tas.

23.

Non fuit
in Christo
fomes.

ARTICVLVS III.

Vtrum in Christo fuerit ignorantia.

NEGAT, ex eo quod, vt patet ex questione 9. & sequentibus, habuerit omnem cognitionem suo statui conuenientem. vnde licet non sciuerit omnia quæ Deus nouit, non tamen dicens est habuisse ignorantiam, cum ea dicat carentiam scientiæ quam aliquis secundum suum statum & conditionem habere deberet.

Nec obstat quod Dam. lib. 3. de fide cap. 21. dicat Christum assumpsisse ignorantem & seruilem naturam; quia non vult quod in Christo fuerit ignorantia, sed solum quod assumpsit naturam quæ secundum rationem sue speciei est ignorans. videtur potest S. Tho. ad 1. & Dam. qui loco citato docet etiam ipsam naturam humanam in Christo cognouisse futura.

Resp. neg.

25.

Licet Christus non sciuerit omnia, quæ Deus non tamen dicens est habuisse ignorantiam. Explicatur Damasc.

DVBIUM.

Vtrum Christus de potentia absoluta potuerit errare?

QUOD reipsa & secundum legem Dei ordinariam non potuerit errare, conuenit inter Doctores, propter multiplicem, quæ ornatus erat scientiam, per quam perfectissimè cognoscebat non solum naturalia, sed etiam supernaturalia; non solum practica, sed etiam speculatiua veritates tum naturales tum supernaturales. Queritur num saltem de potentia absoluta errare potuerit, & falsum iudicium de rebus formare. pro quo

Sensus dubij.

26.

Notandum duplicem ignorantiam à philosophis assignari; vnam puræ negationis, quæ nihil est aliud quam simplex carentia cognitionis; aliam prauæ dispositionis, quæ est error respectu alicuius veritatis.

Ignorantia alia puræ negationis, alia prauæ dispositionis.

Conueniunt doctores primò ignorantiam puræ negationis potuisse inueniri in Christo, nam ex eo quod humanitas assumeretur à Verbo in vnitatem personæ, non tenebatur illi indere notitiam variorum rerum, quam reipsa indidit, sed poterat eam in puris naturalibus relinquere nullis donis naturalibus vel supernaturalibus ornata, siue assumeret naturam quæ nunquam præstitisset assumptioni, siue eam quæ in supposito creato prius tempore fuisset in rerum natura. Secundò asserentes humanitatem in Christo non potuisse peccare conueniunt quod in ea non potuerit inueniri error qui imputaretur ad culpam, vel practica inconsideratio quæ inclinaret ad peccatum.

Prior potuit in Christo reperi.

Non potuit in Christo inueniri error, qui imputaretur ad culpam.

Difficultas est num potuerit inueniri error merè speculatiuus citra culpam, v.g. circa numerum stellarum, celorum.

27.

Aliqui negant, Med. hic in fine. aliqui verò affirmant. Valq. disp. 61. cap. 9. Lorca disp. 59. num. 8. ex eo quod Deus potuisset humanitatem sibi ipsi relinquere, vt scilicet secundum communem modum procedendi notitiam compararet, quo casu varijs erroribus fuisset exposita. Porro dicunt Deum id potuisse permittere ad ostendendam veritatem humanæ naturæ, quo casu nullum peccatum vel imprudentia in Deum redundaret. & licet vnusquisque prudenter errorem à se abesse cupiat, Deus nihilominus potest eum in aliqua

Quidam putant potuisse inueniri error merè speculatiuum. Vasquez Lorca.